

[Lilli Gyldenkilde]

hårdt prøvede medlemmer, er det, der kunne være blevet en ministerstorm, jo nu blevet en storm i et glas vand.

Der skal ikke lyde nogen kritik fra SF, fordi man tilsyneladende nu frafalder disse straffeekspeditioner og opfordrer kommuner og amter til at gøre ligeså. Det siger jeg, selv om jeg godt ved, at det ikke er for at undgå straffeekspeditionerne, I gør det, men højst sandsynligt fordi det ville tage en enorm masse tid og koste en enorm masse penge at køre det igennem.

Men der skal til gengæld så lyde en kritik, fordi flertallet herinde med den socialdemokratiske regering i spidsen har bragt sig i den situation gentagne gange at gribe ind i lovgivning om overenskomster, og denne sag viser jo ganske tydeligt, hvilke konsekvenser det kan have; dette sagt, selv om vi selvfølgelig finder, der er andre, langt alvorligere grunde til at lade være med disse indgreb.

Der har være forskellige forlydender fremme om, at denne sag måtte finde sin afslutning via nogle regler, der skulle gælde for alle, hvis vi skulle komme i en lignende situation ved overenskomstforhandlingerne til marts. Dertil vil jeg da godt sige, at det vil jeg advare imod at man stiler efter, for man kan jo bare undgå at komme i sådan en situation. Det vil jo forhindre nye forviklinger.

Jeg har lyst til at sige et par ord om de cirkulærer, som flere før mig har været inde på. Jeg synes, det er en fantastisk måde, man behandler cirkulærer på, ikke mindst i kommuner og amter, for i praksis fungerer det sådan, at kommer der nogle cirkulærer ud til kommunerne, der, skal vi sige taler om ting, der kan gå lønarbejderne imod, ja, så kan man godt arbejde med dem, men kommer der nogle, der på en eller anden måde er til lønarbejdernes gavn, bruger man dem ikke, for vi har vel et decentralt system, og det er jo kun henstillinger.

Jeg vil da godt illustrere det med, at der ingen slinger var i valsen, da kommuner og amter blev bedt om at spare på budgetterne, endda med opfordringer til besparelser, der både vil ramme unge og gamle, og besparelser, der vil betyde ledighed. I sådanne sager følger man cirkulærerne næsten slavisk, mens til gengæld i en sag som denne, hvor der er tale om, at man nu vil frafalde disse straffeekspeditioner, siger både Kommunernes

Landsforenings formand og Amdsrådsforeningens formand, at det kan vi sandelig ikke.

Jeg ved godt, at man har udsendt det sidste cirkulære i et håb om at skabe ensartethed. Jeg vil godt spørge ministeren: hvordan i alverden har man tænkt sig at skabe denne ensartethed? Det kan jo ikke ske i form af cirkulærer. Det ser vi jo, og det ved vi at det ikke kan. Så må det være en ændring i tjenestemandensloven, der ligger lige for, hvilket også statsministeren har været inde på – dog ikke hvilken ændring. Endnu i dag får vi stadig væk ikke at vide, hvilken ændring der tænkes på, men vi får lidt at vide om, hvad den skal indeholde af ting og sager, som man ikke må komme på tværs af.

Jeg vil godt på den foranledning sige, at på det private arbejdsmarked fik man en bestemmelse i 1973 gående ud på, at man inden for en kort tidsfrist må holde nogle faglige møder uden af den grund at blive slæbt i arbejdsretten, og jeg har spurgt forskellige ministre gentagne gange, om det er noget i den retning, man påtænker at ville ændre det til, men jeg har fået et kategorisk afvisende svar.

Det er givet, at der må ændringer til, for i den helt aktuelle sag kan der altså sidde to kolleger på samme kontor, side om side, arbejdets art er den samme, men den ene er tjenestemand, og den anden er overenskomstansat. Den ene har ret til at strejke, den anden har ikke. Tjenestemanden får ikke alene sin straf i den aktuelle situation, men det bliver indføjet i hans papirer, hvilket betyder, at det højst sandsynligt mindsker hendes eller hans advancementsmuligheder, og det er naturligvis en uretfærdighed.

Tjenestemandssystemet er jo ganske utrolig stift; og det stammer helt fra den tid, da man havde tyendebestemmelser. Det er på tide, at der finder en opblødning sted, og hvis vi kigger os lidt om og bare kigger over på Sverige, ser vi et helt andet, tidssvarede system. Også her kunne vi måske lære lidt af Sverige. Det må jo være muligt at give strejkeret til tjenestemænd i lighed med den, man har på det private arbejdsmarked.

Det offentlige er jo en hård arbejdsgiver, og lønningssystemet er stift; det har også vist sig, at det offentlige som arbejdsgiver har haft succes med indgrebene over for de offentligt ansatte. Det vil fremover givet betyde, at der vil komme en reaktion, og der vil